

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2005. gada 8. jūnijā*

Lieta T-151/03

Nuova Agricast Srl, Ķerinjola [*Cerignola*] (Itālija), ko pārstāv M. Kalabrēze [*M. Calabrese*], advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*] un P. Ālto [*P. Aalto*], pārstāvji, kam palīdz A. Abate [*A. Abate*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

ko atbalsta

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja K. Mandži [*K. Manji*], bet pēc tam K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru prasītājam tiek atteikta piekļuve dalībvalsts izdotam dokumentam.

EIROPAS KOPIENUPIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti

- 1 Ar 2003. gada 17. marta vēstuli, kas Komisijā reģistrēta 20. martā, prasītāja, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK)

Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), pieprasīja piekļuvi vēstulei, ar kuru Itālijas iestādes bija atteikušas iepazīšanos ar vēstuli, kas bija adresēta Komisijai, pirms tā 2000. gada 12. jūlijā pieņēma Lēmumu, ar kuru saskaņā ar iepriekšējas pārbaudes rezultātiem valsts atbalsta shēma ir atzīta par saderīgu ar kopējo tirgu [Valsts atbalsts N 715/99 — Itālija (SG 2000 D/105754)] (turpmāk tekstā — “2000. gada 12. jūlija lēmums”), un uz ko attiecās pirmais piekļuves pieteikums, kura atteikumu prasītāja apstrīdēja lietā T-139/03.

- 2 Ar 2003. gada 27. marta vēstuli Komisija aicināja Itālijas iestādes izteikt savu viedokli par iespēju darīt zināmu prasītājam dokumentu, uz kuru attiecas minētais piekļuves pieteikums.
- 3 2003. gada 28. martā Komisija rakstveidā informēja prasītāju par saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu veikto apspriešanos ar Itālijas iestādēm attiecībā uz iespēju tai iepazīties ar pieprasīto dokumentu. Šo vēstuli, kas nosūtīta pa parasto pastu, prasītāja saņēma 2003. gada 14. aprīlī.
- 4 Ar 2003. gada 16. aprīļa vēstuli Komisija informēja prasītāju par to, ka Itālijas iestādes ir iebildušas pret to, lai pieprasītais dokuments tai tiktu darīts zināms, un ka līdz ar to tā nevar apmierināt piekļuves pieteikumu. Šo vēstuli, kas nosūtīta pa parasto pastu, prasītāja saņēma 2003. gada 2. maijā.
- 5 2003. gada 23. aprīlī prasītāja nosūtīja Komisijas ģenerālsēkretāram atkārtotu piekļuves pieteikumu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktam. Šis pieteikums tika reģistrēts Komisijā 2003. gada 24. aprīlī.

- 6 Ar prasītājam nosūtīto 2003. gada 24. aprīļa faksa ziņojumu Komisija to informēja, ka, ņemot vērā Konkurences ģenerāldirektorāta atbildīgās struktūrvienības 2003. gada 16. aprīlī sniegto atbildi, tā uzskata, ka atkārtotajam pieteikumam nav priekšmeta. Šim faksa ziņojumam tika pievienota Komisijas 2003. gada 16. aprīļa vēstules kopija.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 7 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 6. maijā, prasītāja cēla šo prasību. Ar atsevišķu dokumentu, kas datēts ar to pašu datumu, prasītāja, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 76.a pantu, iesniedza pieteikumu par lietas izskatīšanu paātrinātā procesā, kas tika noraidīts ar 2003. gada 12. jūnija lēmumu.
- 8 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 16. jūnijā, atbildētāja cēla iebildi par nepieņemamību atbilstoši Reglamenta 114. pantam.
- 9 2003. gada 16. jūlijā prasītāja iesniedza savus apsvērumus par šo iebildi un lūdza Pirmās instances tiesu veikt procesa organizatoriskos pasākumus, proti, “izņemt” no prasības pieteikuma A.9 pielikumu — vēstuli ar Itālijas iestāžu atteikumu atļaut iepazīšanos ar vēstuli, kas bija nosūtīta Komisijai, pirms tā pieņēma 2000. gada 12. jūlija lēmumu, un uz ko attiecās 2003. gada 17. marta piekļuves pieteikums, vai, “pakārtoti, atzīt [šā pielikuma] konfidenciālo statusu” “attiecībā uz prasības iesniedzēju (*Nuova Agricast srl*), kaut arī šis dokuments tika iesniegts ar tās aizstāvja starpniecību”.

- 10 Ar dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 12. augustā, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdza iestāties šajā tiesvedībā atbildētājas prasījumu atbalstam.
- 11 Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegta 2003. gada 22. septembrī, prasītāja iesniedza pieteikumu par konfidencialitāti attiecībā uz dažiem prasības pieteikuma pielikumiem.
- 12 Veicot procesa organizatoriskos pasākumus, Pirmās instances tiesa ar 2003. gada 19. novembra vēstuli lūdza Komisiju precizēt noteiktu vēstuļu paziņošanas un reģistrēšanas datumus, lai pārbaudītu administratīvās procedūras norisi; šo lūgumu Komisija izpildīja ar 2003. gada 3. decembra vēstuli.
- 13 Ar 2004. gada 5. marta rīkojumu Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atlika lēmumu par iebildi par nepieņemamību līdz galīgajam spriedumam, atļāva Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei iestāties lietā un atbilstoši prasītājas pieteikumam izdeva rīkojumu paziņot personai, kas iestājusies lietā, procesuālo dokumentu nekonfidenciālo versiju. Persona, kas iestājusies lietā, ar vēstuli, kura Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēta 2004. gada 6. decembrī, atteicās iesniegt iestāšanās rakstu.
- 14 Prasības pieteikumā prasītājas izvirzītie prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2003. gada 27. marta vēstuli;

- atcelt Komisijas 2003. gada 16. aprīļa faksa ziņojumu;

  - atcelt Komisijas 2003. gada 24. aprīļa faksa ziņojumu, kas atbilst “atbildes nesniegšanai” uz atkārtotu piekļuves pieteikumu un ir pielīdzināms piekļuves atteikumam;

  - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 15 Komisijas iebildumu rakstā tās izvirzītie prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:
- atzīt prasību par nepieņemamu;

  - pakārtoti, noraidīt prasības pieteikumu kā acīmredzami nepamatotu;

  - pakārtoti, noraidīt pašu prasību pamatojuma trūkuma dēļ;

  - piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 16 Savā replikā prasītāja atteicās no tās prasības daļas, kas attiecas uz Komisijas 2003. gada 16. aprīļa vēstules atcelšanu. Savukārt tā, ņemot vērā Komisijas 2003. gada 3. decembra vēstuli, uzturēja savus prasījumus atcelt Komisijas 2003. gada 27. marta vēstuli un netieši izteikto atkārtotā piekļuves pieteikuma noraidījumu, kas it kā pieņemts 2003. gada 19. maijā un ko Komisija savā iebildumu rakstā pamatoja ar to, ka Itālijas iestādes ilgstoši atsaka iepazīšanos ar pieprasītajiem dokumentiem. Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros prasītāja atteicās no sava prasījuma izņemt prasības pieteikuma A.9 pielikumu vai uzskatīt to par konfidenciālu un lūdza apvienot lietas T-151/03, T-287/03, T-295/03, T-297/03, T-298/03 un T-299/03.
- 17 Savā atbildē uz repliku Komisija izvirzīja Pirmās instances tiesai šādus prasījumus:
- konstatēt, ka prasītāja atsakās apstrīdēt 2003. gada 16. aprīļa vēstuli, padarot prasību nederīgu;
  - nepieciešamības gadījumā noraidīt prasību atcelt netieši izteiktu noraidījumu, kas it kā pieņemts 2003. gada 19. maijā, kā nepieņemamu un/vai nepamatotu;
  - “apstiprināt” iebildumu rakstā izklāstītos prasījumus.
- 18 Turklāt Komisija lūdz Pirmās instances tiesu svītrot no lietas materiāliem “necienīgus izteicienus”, kas ietverti divās zemsvītras piezīmēs replikā, un piekrist priekšlikumam apvienot lietas T-151/03, T-287/03, T-295/03, T-297/03, T-298/03 un T-299/03.

- 19 Ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtas attiecīgi 2005. gada 31. janvārī un 2005. gada 4. februārī, prasītāja un Komisija atbildēja uz Pirmās instances tiesas uzdoto jautājumu, ar kuru tās bija aicinātas sniegt savus apsvērumus par secinājumiem, kas būtu jāizdara šīs tiesvedības ietvaros saistībā ar Pirmās instances tiesas 2004. gada 30. novembra spriedumu lietā T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, Krājums, II-4135. lpp., (turpmāk tekstā — “*IFAW* spriedums”).
- 20 Prasītāja norāda, ka, ievērojot *IFAW* spriedumu, Pirmās instances tiesa “uzskatīs” prasību:
- par acīmredzami nepieņemamu tiktāl, ciktāl ar to apstrīd aktu, par kuru Komisija apspriedās ar Itālijas iestādēm;
  - par acīmredzami nepamatotu tiktāl, ciktāl ar to apstrīd atteikumu sniegt piekļuvi attiecīgajam dokumentam, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta pārkāpumu.
- 21 Prasītāja piebilst, ka “prasība visdrīzāk tiks noraidīta arī tiktāl, ciktāl ar to apstrīd atteikumu sniegt piekļuvi attiecīgajam dokumentam, pamatojoties uz aizstāvības tiesību pārkāpumu”. Tā lūdz piemērot Reglamenta 87. panta 3. punktu.
- 22 Komisija uzskata, ka, ņemot vērā Pirmās instances tiesas noteikto risinājumu *IFAW* spriedumā un iebildumus, ko Itālijas iestādes ir cēlušas šajā lietā pret iepazīšanos ar pieprasīto dokumentu, šī prasība noteikti nav pamatota. Komisija lūdz Pirmās instances tiesu ar rīkojumu noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu vai — jebkurā gadījumā — kā acīmredzami nepamatotu.

Juridiskais pamatojums

- 23 Atbilstoši Reglamenta 113. pantam Pirmās instances tiesa, pieņemot lēmumu saskaņā ar tā paša Reglamenta 114. panta 3. un 4. punktu, jebkurā laikā pēc savas ierosmes var apsvērt, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam.
- 24 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju, lai pieņemtu lēmumu par šo prasību, un ka nav jāsāk mutvārdu process.
- 25 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa konstatē, ka 2003. gada 17. februāra vēstule, ar ko Itālijas iestādes iebilst pret iepazīšanos ar atbalsta shēmas N 715/99 pārbaudes ietvaros Komisijai adresēto vēstuli un uz ko attiecas prasītājas 2003. gada 17. martā iesniegtais piekļuves pieteikums, ir ietverta prasības pieteikuma A.9 pielikumā.
- 26 Prasības pieteikumā prasītājas advokāts norāda, ka viņš ieguvis attiecīgo dokumentu saistībā ar procesu, kurā Pirmās instances tiesa 2003. gada 17. septembrī pieņēma spriedumu lietā T-76/02 *Messina/Komisija* (*Recueil*, II-3203. lpp.). Viņš apgalvo, ka atbilstoši saviem profesionālās ētikas pienākumiem viņš nav darījis to zināmu prasītājai un ka saskaņā ar tiem pašiem pienākumiem, kas noteikti Itālijas advokātu profesionālās ētikas kodeksa 9. pantā, viņš tomēr nevar neizmantot attiecīgo dokumentu šajā tiesvedībā.
- 27 Turklāt attiecībās starp prasības iesniedzēju un tās advokātu nav piemērojama tāda paša pielīdzināšana kā attiecībās starp pārstāvi un pārstāvamo.

- 28 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Statūtu 19. pantu, kas atbilstoši šo pašu Statūtu 53. pantam ir piemērojams Pirmās instances tiesas procesam, lietas dalībnieki, kas nav dalībvalstis, iestādes, Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu ligumslēdzējas valstis vai minētajā līgumā paredzētā EBTA Uzraudzības iestāde, jāpārstāv advokātam.
- 29 Pārstāvība tiesā nozīmē, ka viena persona rīkojas tiesā kādas citas personas vārdā un labā un ka tiesas process rada labvēlīgas vai nelabvēlīgas tiesiskās sekas tikai attiecībā uz pēdējo minēto personu. Pārstāvis, kas šajā lietā ir advokāts, darbojas vienīgi kā starpnieks par labu pārstāvētajai personai, un no tiesas viedokļa vienīgi pārstāvētā persona ir lietas dalībnieks.
- 30 Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa nevar piekrist prasītājas advokāta apgalvojumiem par to, ka būtībā viņš iesniedza attiecīgo dokumentu savā vārdā un bez sava pilnvarotāja ziņas.
- 31 Ir jāatzīst, ka šajā lietā sabiedrība *Nuova Agricast*, kuru likumīgi pārstāv tās advokāts, atbilstoši attiecīgajām normām ir iesniegusi Pirmās instances tiesai prasības pieteikumu kopā ar tā pielikumiem un ka šī prasītāja mutvārdu procesā ir uzrādījusi dažādus dokumentus, tai skaitā Itālijas iestāžu 2003. gada 17. februāra vēstuli, uz kuru attiecas prasītājas 2003. gada 17. martā iesniegtais piekļuves pieteikums.
- 32 Otrkārt, ir jāuzsver, ka šīs tiesvedības ietvaros Pirmās instances tiesas kompetencē nav pārbaudīt, vai prasītājas advokāts ir ievērojis attiecīgajā valstī piemērojamos profesionālās ētikas noteikumus, iekļaujot attiecīgo dokumentu prasības pieteikuma pielikumos.

- 33 Līdz ar to ir jāatzīst, ka ar šīs prasības palīdzību prasītāja vēlas iegūt piekļuvi dokumentam, kas jau ir tās rīcībā.
- 34 Tātad, ņemot vērā, ka prasītāja pamatoja savu piekļuves pieteikumu ar nepieciešamību iegūt pierādījumu par to, ka valsts iestādes iebildušas pret iepazīšanos ar vēstuli, ko tās bija adresējušas Komisijai pirms tās 2000. gada 12. jūlija lēmuma pieņemšanas un uz ko attiecas pirmais prasītājas iesniegtais piekļuves pieteikums, izrādās, ka sabiedrības *Nuova Agricast* celtajai prasībai nav priekšmeta.
- 35 Turklāt šajos apstākļos nav jāapmierina nedz prasītājas, nedz Komisijas iesniegtie pieteikumi par procesa organizatoriskajiem pasākumiem, jo šiem pieteikumiem šajā situācijā nav nozīmes saistībā ar prāvas risinājumu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 25. jūnija spriedums lietā T-311/00 *British American Tobacco (Investments)*/Komisija, *Recueil*, II-2781. lpp., 50. punkts) vai tiem zudis priekšmets.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 36 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar tā paša panta 3. punktu, ja pastāv izņēmuma apstākļi, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 37 Ar 2005. gada 31. janvāra vēstuli prasītāja lūdza Pirmās instances tiesu piemērot šajā lietā Reglamenta 87. panta 3. punktu, ņemot vērā attiecīgā tiesiskā regulējuma īpašo raksturu, kurā var tikt pieļautas interpretācijas kļūdas, kā to atzinusi Komisija un apstiprinājis ar savu lēmumu Eiropas ombuds.

- 38 Tomēr ir pietiekami konstatēt, ka šī prasība ir noraidīta, pamatojoties nevis uz attiecīgā tiesiskā regulējuma konkrētas normas interpretāciju, bet gan vienīgi uz šīs prasības priekšmeta neesamības konstatējumu, un tādējādi ir jānolemj, ka prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina Komisijai šīs tiesvedības ietvaros radušos tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

izdod šādu rīkojumu:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **prasītāja sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina Komisijai radušos tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2005. gada 8. jūnijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Vilaras